

РЕШЕНИЕ

№ 5801

гр. София, 14.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 21.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **450** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по повод жалба вх. № 1199 от 14.01.2020 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № Ж – 117#9 от 12.12.2019 г. по описа на Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР), подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от инж. С. Х. К. срещу решение № Ж – 630 от 27.11.2019 г. на КЕВР, с което са дадени задължителни указания на оспорващия: т.1. да възстанови водоподаването по водопроводно отклонение, захранващо имот „Я. П. М.“, до реализиране на инвестиционните намерения на [фирма] – водопровод (ПЕВП ф32) с дължина 660 м. от [населено място]“, съгласно поетия от него ангажимент в писмо изх. № Ж – 117#3/17.09.2019 г. и т. 2. В 30 – дневен срок от получаване на решението дружеството да представи в КЕВР подписан двустранен констативен протокол за възстановяване на водоподаването.

С жалбата се иска съдът да отмени решението като неправилно и незаконосъобразно. Излагат се доводи, че към 31.07.2017 г. не са подадени нужните документи във [фирма], според Наредба 4/2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребители и за ползване на водоснабдителните и канализационни системи. Твърди се, че водопроводно отклонение към имот 025025 не е изградено от [фирма]. Присъединяването на имота не е осъществено от водопроводната мрежа на [населено

място], както е посочено от дружеството и неправилно е възприето от КЕВР като такава. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът – КЕВР, редовно призован, се представлява от юрк. В., която оспорва жалбата, предлагат да се отхвърли и да бъде потвърден административния акт като правилен и законосъобразен. Претендират юрисконсултско възнаграждение и депозира писмено становище.

Заинтересованата страна – „И+П 68“ О., редовно призована, не се явява. Постъпило е писмено становище от адв. В. от АК – Д., с което се изразяват съображения по съществуващото на спора и претендира съдебно – деловодни разноски, съгласно представен списък.

Административен съд София - град след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано във връзка с жалба на управителя на „И+П 68“ О., [населено място], концесионер на имот „Я. П. М.“ в землището на с. полковник М. срещу [фирма], относно прекъснатото водоподаване към имота. В жалбата е посочено, че на 31.07.2019 г. водоподаването към имота е било спряно без дружеството да е било уведомено и „без предвиденото в закона едномесечно предизвестие“.

Доколкото жалбата е подадена директно в КЕВР, а не съгласно чл. 143, ал.3 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3/2013 г.) – чрез оператора, който да извърши проверка и представи становище по нея, с писмо изх. № В – 12 – 00 – 340 от 02.09.2019 г. Комисията е поискала от ответника извършвана проверка по жалбата и изготвяне на становище.

В писма до „И+П 68“ О. и до КЕВР, ВиК операторът излага своето становище и представя следната информация: „Фирма „И+П 68“ О. [населено място] е концесионер на общински имот „Я. П. М.“ в землището на [населено място], общ. Д.. Имотът е отдалечен от населените места и е бил водозахранен незнаяно кога назад във времето от напорен водопровод от Помпена станция (ПС) М. към ПС П.. Дълги години битовата част на язовира се е водоснабдявала така да се „нелегално“, тъй като е положен свързващ водопровод от напорен водопровод без проектиране и необходимите разрешителни документи. По тази причина този водопровод не е завеждан в балансите на дружеството. През 2016 г. случайно служители на ВиК дружеството установяват, че битовата част на язовира е водоснабдена. Започнаха разговори с бившия концесионер на имота за уреждане на въпроса, но без реални действия от негова страна. Междувременно собственика на имота – [община] сключва нов концесионен договор с „И+П 68“ О., [населено място]. През 2017 г. „И+П68“ О. подава искане за присъединяване към мрежата, заплаща такса и така е „узаконено“ водоползването в имота „Я. П. М.“ с цел да се въведе ред във водопотреблението и да се заплащат ползваните ВиК услуги.

С реализацията на „Интегриран проект за подобряване на водния сектор в [населено място]“ отпадна производствената необходимост ПС М. да тласка вода към ПС П.. По тази причина и „Я. П. М.“ остава без битово водоподаване. В тази връзка обследвахме възможността за водозахранване на „Я. П. М.“ от близки крайни точки на водопроводната мрежа на [населено място]. В резултат на обследването се установи, че разстоянието от последната точка на уличната водопроводна мрежа до язовира е

660 м., налягането позволява водоснабдяването да е нормално и може да се направи връзка с ПЕВП ф32 до обекта. В тази връзка в инвестиционната програма на [фирма] за 2020 г. сме заложили да изградим водопровод до язовир „П. М.“.

С писмо изх. № В – 12 – 00 – 340 от 23.10.2019 г., във връзка с възпроизведеното становище, е поискано да се изпрати в КЕВР и на „И+П 68“ О. отговор на въпроса на какво правно основание от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи (Наредба № 4/1004) ответникът е прекратил водоподаването към имота.

В писмо с изх. № Ж – 117#5 от 30.10.2019 г. операторът е посочил единствено, че водопроводното отклонение към имота не е изградено от дружеството и не са подадени нужните документи, съгласно чл. 12 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г., както и че същото преминава през чужди имоти, за което не са представени документи за учредено право на водопроектиране. В останалата част от становището на оператора е представена информацията от цитираното писмо.

На повторно запитване от страна на КЕВР за конкретно правно основание (от Глава седма „прекратяване на вода и отвеждане на отпадъчни води“ от Наредба № 4/2004), послужило за преустановяване на водоподаването към имота по жалбата и бил ли е уведомен жалбоподателят (съответно кога и по какъв начин – писмено/устно, със съставяне на протокол), че следва да представи нужните документи за учредено право на водоподаване при условията и по реда на чл. 193 от ЗУТ, съгласно чл. 15, ал.1 от Наредба № 4/2004 г. и доказателства за това, [фирма], отново не представя конкретен отговор, а вместо това посочва, че водопроводното отклонение към имота не е изградено съгласно чл.12 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г.

След като КЕВР се запознава с материалите по преписката приема, че искане за възстановяване на водоподаването на поземлен имот към ВиК мрежите е свързано с достъпността на ВиК услугите, поради което попада в обхвата на предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (ЗРВКУ) и издава решение № Ж – 630 от 27.11.2019 г., с което задължава [фирма] да: т.1. да възстанови водоподаването по водопроводно отклонение, захранващо имот „Я. П. М.“, до реализиране на инвестиционните намерения на [фирма] – водопровод (ПЕВП ф32) с дължина 660 м. от [населено място]“, съгласно поетия от него ангажимент в писмо изх. № Ж – 117#3/17.09.2019 г. и т. 2. В 30 – дневен срок от получаване на решението дружеството да представи в КЕВР подписан двустранен констативен протокол за възстановяване на водоподаването.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително изисканите от съда .

При така установената фактическа обстановка, съдът намира подадената жалба за неоснователна.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, на когото са възложени функции по регулиране на дейностите в енергетиката – чл. 10 ЗЕ, а с чл. 22, ал. 1 , т. 1 от ЗЕ на КЕВР е предоставено правомощието да разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи,

добивни предприятия, оператори на съоръжения за съхранение на природен газ и оператори на съоръжения за втечен природен газ, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, и на потребители срещу В и К оператори, свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги. В ал. 7 на посочената разпоредба е предвидено, че процедурата по подаване, разглеждане и доброволното уреждане на споровете се извършва по реда на Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетика (Наредба № 3/2013 г.). В чл. 49, ал. 2, т. 7 от Наредба № 3 е записано, че неразделна част от лицензията са утвърдените общи условия на договори. Съгласно чл. 75, ал.2, т.1 и т.2 от ЗЕ комисията провежда контрол за спазване на условията по издадените лицензии.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Решението е валидно, обективизирано в предвидената в закона писмена форма и съдържа подробни мотиви, като са посочени фактическите и правни основания за издаването му. В обстоятелствената част на решението са изложени достатъчно съображения в тази посока, позволяващи да се направи както извод за конкретните мотиви, от които органът се е ръководил при вземането на решението, така и да се извърши преценка за законосъобразност на акта.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

В съответствие с чл.22, ал.1, т.1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ КЕВР разглежда жалби на потребители срещу ВиК оператори, свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (ЗРВКУ), определен в чл. 1, ал.1 от същия по следния начин: Този закон урежда регулирането на цените, достъпността и качеството на водоснабдителните и канализационните услуги, извършвани от експлоатационните предприятия за водоснабдителни и канализационни услуги, наричани по – нататък „ВиК оператори“, следователно компетентността на КЕВР за разглеждане на жалби по ЗЕ и ЗРВКУ е по отношение на регулирането на цените, достъпността и качеството на водоснабдителните и канализационните услуги.

Видно от фактура № 8493 от 07.06.2017 г., приложена към жалбата на заинтересованата страна до Комисията, „И+П 68“ О. е платило такса присъединяване към уличен водопровод, откриване на партида и монтаж на водомер [населено място] – 720 лв. с ДДС и е регистрирано във „ВиК Д.“ като потребител на ВиК услуги – с абонаментен номер 19397. Посоченото от заинтересованата страна, че заплаща за предоставени ВиК услуги се доказва от представените към жалбата й разписки от Е. рау за платени „сметки за консумирана вода“ и не се опровергава от ВиК оператора. При тези данни правилно КЕВР е направила извод, че фактически е съществувало отношение по предоставяне на ВиК услуги от жалбоподателя, за което заинтересованата страна е заплащала. Това обстоятелство е признато от жалбоподателя с негово писмо до ответника от 17.09.2019 г., в което се казва, че през 2017 г. „И+П68“О. подава искане за присъединяване към ВиК мрежата, заплаща такса и така е „узаконено“ водоподаването в имота „Я. П. М.“ с цел да се въведе ред във

водопотреблението и да се заплащат ползваните ВиК услуги.

Съгласно чл. 41, ал.1 от Наредба № 4/2004 г. – подаването и отвеждането на вода се осъществява непрекъснато или съобразно експлоатационните възможности на водоснабдителната система, но ти може да бъде спряно от оператора напълно или частично: 1. без предварително уведомяване на потребителите в следните случаи: 1. отстраняване на аварии по водопроводните и канализационните системи в срок до 8 часа, а по довеждащите водопроводи - до 12 часа; 2. прекратяване на електрозахранването на помпените и пречиствателните станции или на хидрофорните уредби; 3. стихийни бедствия (наводнения, земетресения, свличане на земни пластове, силни бури, обилни снеговалежи, замърсявания и др.) и производствени аварии, в резултат на които участъци от водопроводните системи са престанали да функционират или качествата на водата представляват опасност за живота и здравето на хората; 4. необходимост от увеличаване на притока на вода към места на възникнали пожари, като съпоставката с разглеждания случай показва, че той не може да бъде отнесен към нито една от изброените хипотези. По отношение на посочената в т. 5 на чл. 41, ал.2 от Наредбата предпоставка за спиране без предупреждение - при прекъсване на незаконно присъединяване към водоснабдителните и канализационните системи, следва да се отбележи, че е отхвърлена от самия ВиК оператор, който в своето изявление посочено по – горе посочва, че е приел водоподаването към имота на заинтересованата страна за „узаконено“, дал е абонатен номер на потребител и е издал документи, изискващи плащане – фактури, по които „И+П 68“О. на свой ред е заплащал.

2. след предварително уведомление, съгласно чл. 41, ал.3 от Наредба № 4/2004 г.: при: 1. при неизпълнение на предписание на оператора от страна на потребителите за отстраняване на недопустими технически и санитарни недостатъци в сградните водопроводни и канализационни инсталации или във вътрешните В и К мрежи на потребителите разходите, свързани с прекъсване и възстановяване на водоснабдяването и отвеждането на отпадъчните води, са за сметка на потребителите и се заплащат преди възстановяване на водоснабдяването; 2. при установяване на умишлена повреда; 3. при присъединяване на нови потребители; 4. при въвеждане на режим във водоснабдяването; 5. (отменена); 6. при установяване на качества на отпадъчните води, неотговарящи на определените в договора или с нормативен акт; 7. при провеждане на планови профилактични прегледи, ремонти, реконструкции и други дейности, свързани с обслужването на водопроводните и канализационните системи, в продължение на повече от 8 часа; 8. когато при неспазване от страна на потребителите на задължения, чието неизпълнение е определено с общите условия и договора, те са основание за прекратяване на водоснабдяването; 9. при писмено заявление на потребителя за временно или постоянно прекратяване на водопроводното и канализационното отклонение, които той използва; 10. когато потребителят не допуска или не осигурява достъп на длъжностни лица на оператора за изпълнение на служебните им задължения до имота, до арматурно-водомерния възел, до ревизионната/ите шахта/и и/или до водопроводните и канализационните инсталации, включително за вземане на проба от отпадъчни води, което се удостоверява с констативен протокол и 11. когато потребителят повторно в едногодишен период не осигури достъп до водомера и за вземане на проба от отпадъчните води. Нито една от изброените хипотези не е посочена от жалбоподателя като конкретно основание, обуславящо действието му по преустановяване на

водоподаването към имота на заинтересованата страна и към нито една от тези нормативно зададени предпоставки не може да се отнесе разглеждания случай при съпоставяне.

Налага се изводът, че спирането на водоподаването за имота на заинтересованата страна не е осъществено по правилата, определени в Глава седма „Прекратяване подаването на вода и отвеждането на отпадъчни води“ на Наредба № 4/2004. Съобразно установената съдебна практика КЕВР обръща внимание на причината операторът, настоящ жалбоподател, да прекъсне услугата доставка на вода на редовен потребител без предупреждение, т.е. Комисията е изследвала въпроса дали са налице предпоставките по чл. 41, ал.2 и 3 от Наредба № 4/2004 г. за прекратяване подаването вода, съответно за неизпълнение на чл. 42, ал.1, т. 1 от същата Наредба относно задълженията на оператора да доставя вода на потребител.

В случая се установява, че без да уведоми предварително заинтересованата страна, когато възприема и третира като потребител на ВиК услуги и в нарушение на чл. 41, ал.2 и 3 от Наредба № 4/2004 г., на 31.07.2019 г. [фирма] е прекъснало доставката на питейна вода.

При изясняване обстоятелствата във връзка със спирането на водоподаването към имота на заинтересованата страна, жалбоподателят е посочил, че е отпаднала производствената необходимост ПС М. да тласка вода към ПС П. – поради реализацията на „Интегриран проект за подобряване на водния сектор в [населено място]“, в следствие на което „Я. П. М. остава без битово водоподаване“. След спиране на водоподаването жалбоподателят посочва, че е направил обследване на възможността за водозахранване на язовир „П. М.“ от близки крайни точки на водопроводната мрежа на [населено място] и е установено, че „разстоянието от последната точка на уличната водопроводна мрежа до язовира е 660 м., налягането позволява водоснабдяването да е нормално и може да се направи една връзка д ПЕВП ф32 до обекта. В тази връзка в инвестиционната програма на [фирма] за 2020 г. сме заложили да изградим водопровод до язовир „П. М.“.

С оглед правилното фактологическо изследване, КЕВР законосъобразно достига до извода, че настоящият жалбоподател като е допуснал нерегламентирано спиране на водоподаването към имота на признат от него за редовен потребител и бидейки уведомен за това от заинтересованата страна, не е предприел действия за възстановяване доставянето на вода, ВиК операторът не е изпълнил свое задължение, определено в чл. 42, ал. 1, т. 1 от Глава осма „Задължения на оператора и потребителите при експлоатация на водоснабдителните и канализационните системи“ на Наредба № 4/2004 г., а именно, че операторите са длъжни: 1. Да снабдяват потребителите с вода с питейни качества при равни условия, с икономически обосновани разходи за доставката ѝ до имотите им (чл. 42, ал.1).

По изложените съображения жалбата е неоснователна и като такава

следва да се отхвърли, а обжалваното решение на КЕВР да се потвърди.

С оглед изхода на спора, на основание чл.143 и чл.144 от АПК, във връзка с чл.78, ал.8 от ГПК, във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение, а на заинтересованата страна сторените съдебно – деловодни разноски, съгласно представения списък, който са в размер на 512, 19 лв.

Воден от горното, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу решение № Ж – 630 от 27.11.2019 г. на КЕВР

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на КЕВР сумата от 100 лв. разноски по делото.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на „И+П 68“ О. сумата от 512,19 лв. разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: